

Tomasz Szota

Aneks

Kieleckie Studia Teologiczne 4, 457-482

2005

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ANEKS

Pius Episcopus Servus Servorum Dei Venerabili Fratri Cajetano Ignatio de Ríckí Archiepiscopo Leopoliensi Salutem et Apostolicam Benedictionem.

Indefessum Personarum Regia Dignitate fulgentium pro Ecclesiarum in suis Ditionibus consistentium felici statu suorumque respective subditorum spiritali gubernio nunquam satis commendabile studium de Apostolicae Benignitatis auxilio prosequi et fovere quemadmodum semper habuit gloriosum Apostolica Sedes ita Nos cum Pastoralem Nostram sollicitudinem nil magis urgeat et excitet, quam Ecclesiarum bonum optimumque regimen et animarum salutis incrementum, quoniam id ipsum exoptare Regia corda comperimus in laetitia et exultatione tam sancta ac pia vota excipientes, quae provide Personis ipsis pro expeditiori Ecclesiarum huiusmodi coordinatione in Domino visa sunt convenire, Apostolica Auctoritate ad effectum perducere festinamus. Cum itaque sicut Dilectus Filius Comes de Revenkuller Charissimi in Christo Filii Nostri Francisci hoc nomine secundi Romanorum Regis in Imperatorem Electi ac Bohemise et Hungaricae etiam Regis Apostolici apud Nos et Sedem Apostolicam Administer Plenipotentarius nomine Eiusdem Francisci Imperatoris et Regis exposuit plures Parochiales Ecclesiae intra nonnullos Circulos Archiepiscopatus Gnesnensis et aliorum exteriorum Episcopatum in postrema Regni Poloniae divisione suis Ditionibus fuerint adjunctae, ipsaeque tamen Parochiales Ecclesiae in Spiritualibus ab Archiepiscopi Gnesnensis aliorumque Episcoporum sub Dominio Regis Borussiae existentium Episcopali pendeant Jurisdictione, earum porro talis est situatio, ut nec in unum de novo erigendum Episcopatum conjungi, nec Diocesis in Galicia existentibus in quibus praedictas Parochiales Ecclesiae ad praesens reperiuntur, incorporari valeant, unde necessitas oritur easdem Dioceses (sola Leopoliensi excepta) quo ad Jurisdictionis Episcopalis Territoria aliter ordinandi, ut renovo omni nexu cum Episcopis extraneis Parochiales Ecclesias praefatae ...

(fragment bulli Piusa VII *Indefessum personarum* erygującej diecezję kielecką z 13 VI 1805 r.)

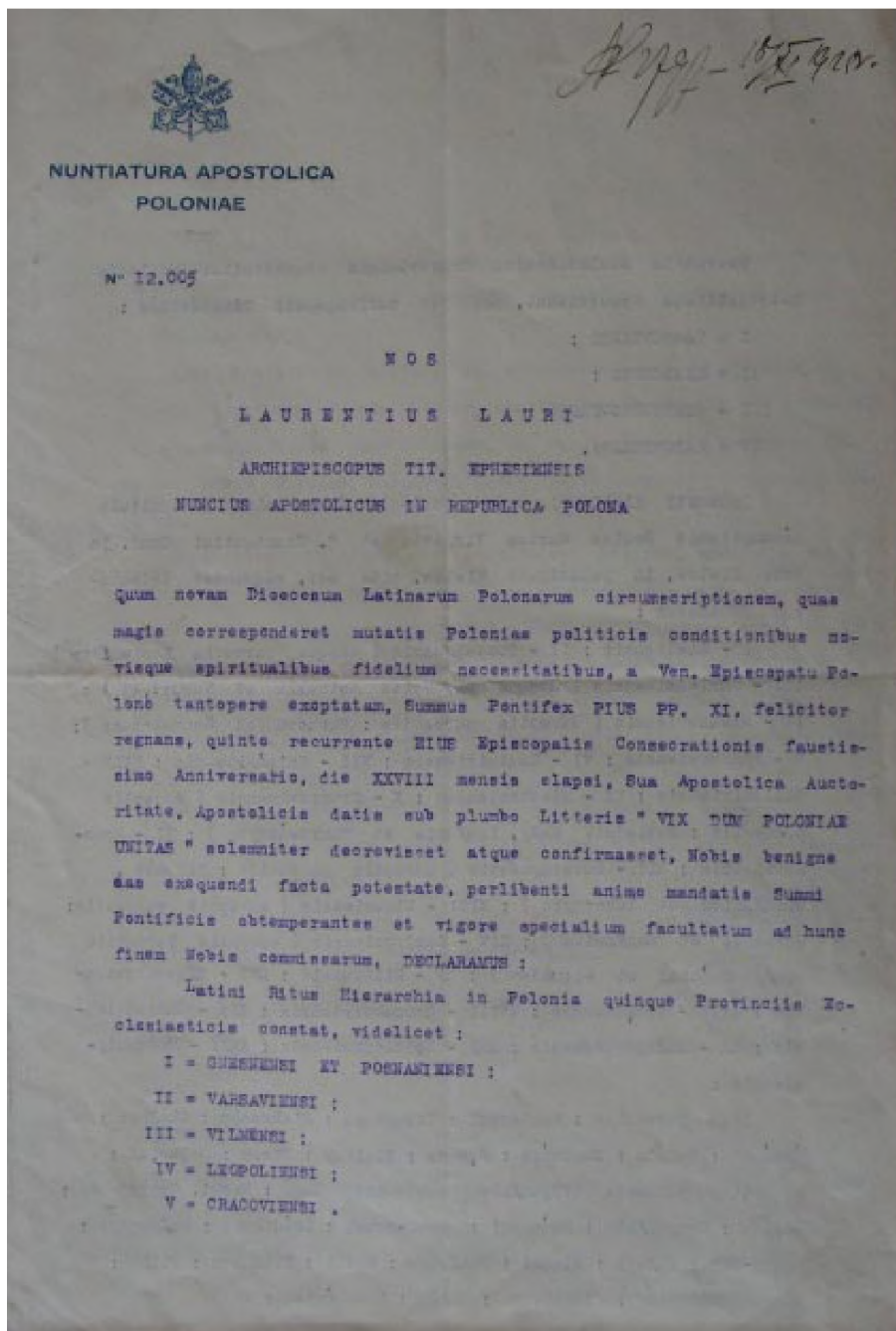
Pius Biskup, Sługa Sług Bożych, Czcigodnemu Bratu Ignacemu Kickiemu Arcybiskupowi Lwowskiemu Pozdrowienie i Apostolskie Błogosławieństwo.

Niezmordowaną i godną zalecenia gorliwość osób odznaczających się godnością królewską o szczęśliwe położenie kościołów znajdujących się pod ich zwierzchnictwem, jak również troskę o duchowy rozwój poddanych nigdy nie jest dość popierać pomocą Apostolskiej życzliwości, co też Stolica Apostolska uważa za rzecz wielce chwalebna, skoro nic bardziej nie przynagla i nie pobudza Nas i Naszej papieskiej troski, jak dobro Kościołów i najlepsze nimi zarządzanie oraz powiększanie zbawienia dusz, to kiedy My dowiedzieliśmy się, że tego samego życzą sobie z bardzo wielką radością serca królewskie przyjmując na siebie tak święte i pobożne życzenia, które jak się wydaje odnoszą się do osób, które są odpowiedzialne za właściwe duchowe kierownictwo, z pomocą Apostolskiej powagi spieszmy, aby doprowadzić sprawę do skutku. Gdy więc, jak to przedstawił Umiłowany Syn w Chrystusie Hrabia de Kevenküller w imieniu Najdroższego Syna Naszego Franciszka II, Króla rzymskiego, wybranego na Imperatora Czech i Węgier, a także Króla Apostolskiego u Nas i u Stolicy Apostolskiej Współpracownik i Pełnomocnik Franciszka II Imperatora i Króla, przedłożył wiele Kościołów parafialnych w niektórych okręgach Archidiecezji gnieźnieńskiej i innych sąsiednich biskupstwach, które po ostatnim podziale Królestwa Polskiego zostały przyłączone do swoich zwierzchności, jednak Kościoły parafialne są zależne w sprawach duchowych od jurysdykcji Archidiecezji gnieźnieńskiej i innych biskupstw znajdujących się pod panowaniem Króla Prus, a następnie położenie ich jest takie, że nie mogą być na nowo dołączone do powstałego Episkopatu, ani do diecezji znajdujących się w Galicji, w granicach której wspomniane Kościoły parafialne znajdują się obecnie, stąd powstaje konieczność, aby te Diecezje (z wyjątkiem lwowskiej) mogły być włączone do terytorium jurysdykcji biskupiej inaczej zarządu, a po usunięciu wszelkich zobowiązań z zewnętrznymi Episkopatami, Kościoły parafialne już wspomniane, a znajdujące się w Galicji, były poddane jurysdykcji i zwierzchności tych narodów, stąd pokorna prośba Hrabiego de Kevenküller w imieniu samego Franciszka Imperatora i Króla, aby dla lepszego funkcjonowania spraw kościelnych mógł utworzyć Diecezję z pewnych części Diecezji krakowskiej, chełmińskiej i gnieźnieńskiej, dlatego też stolicę Biskupią tarnowską teraz właśnie nieobsadzoną, razem ze wspomnianą niżej Kapitułą raczyliśmy dzięki Apostolskiej życzliwości przenieść do miasta Kielce i tam wyznaczyć na przyszłość siedzibę nowego biskupa kieleckiego, a jednocześnie zechcieliśmy określić sposób i formę powstania nowej Diecezji, co też niżej zostało opisane.

(tłum. ks. Zbigniew Krzyszkowski)

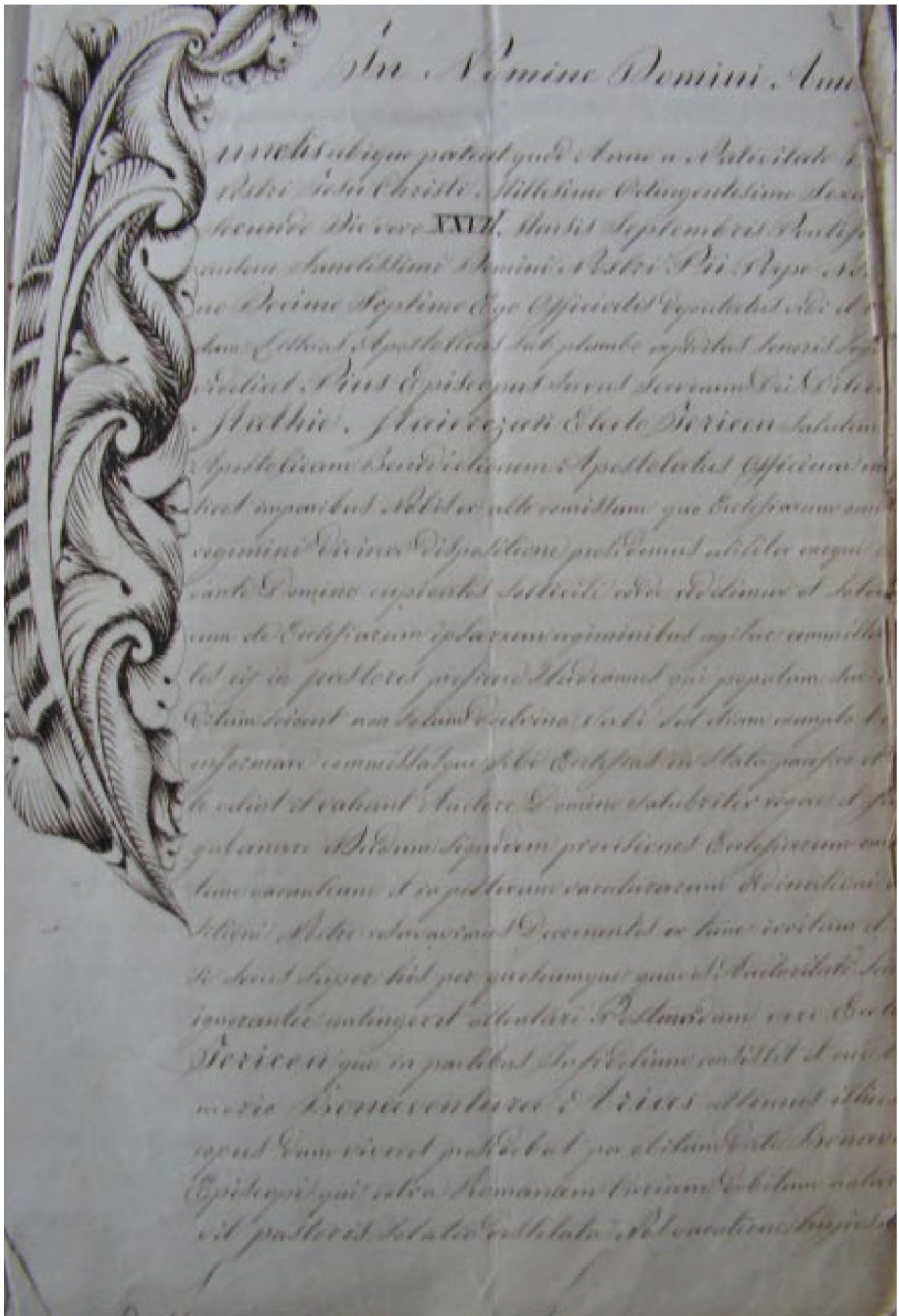
Bulla Leona XIII *Ut primum Catholicae* ponownie erygująca diecezję kielecką (28 XII 1882 r.)

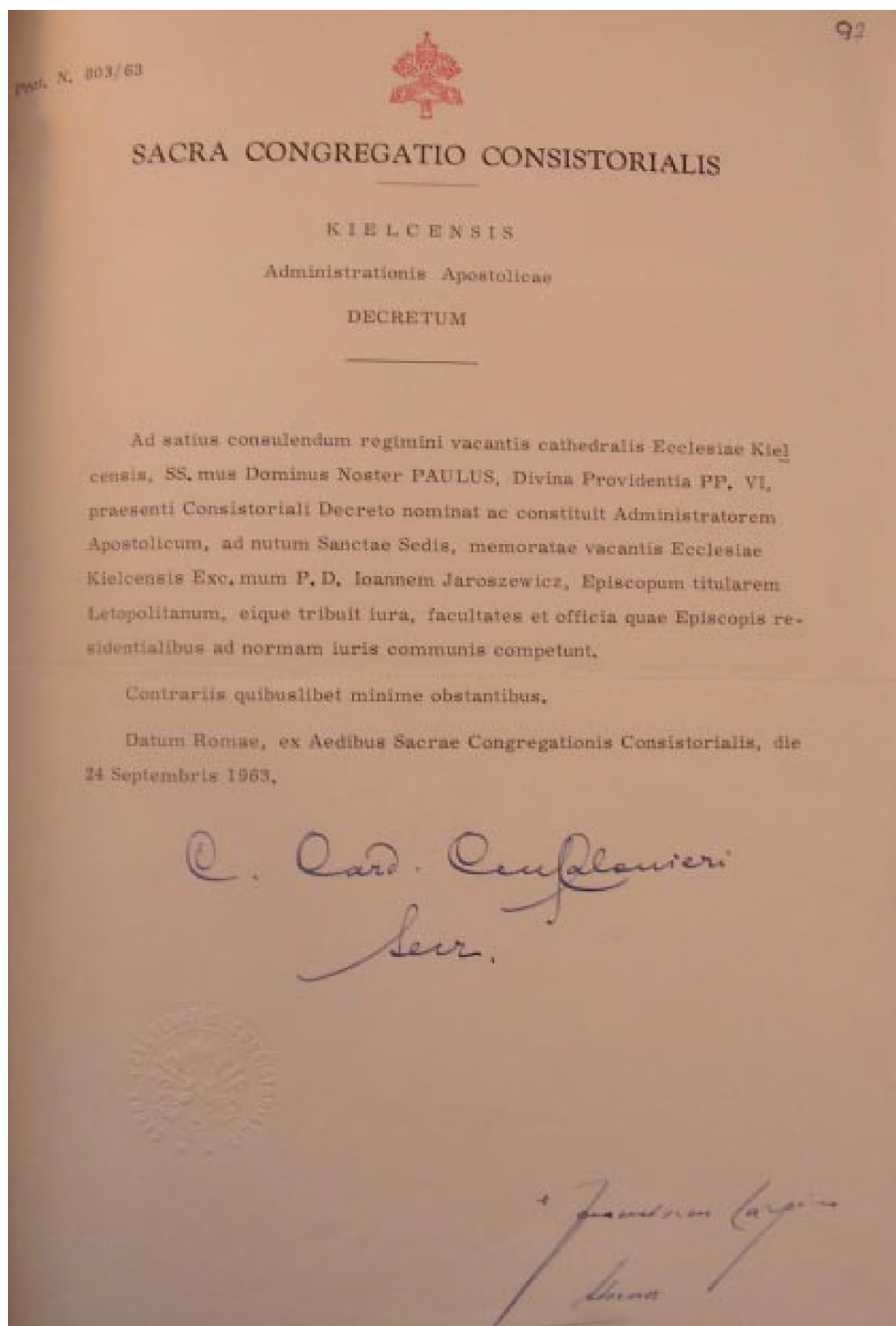
Dokument Nuncjusza Apostolskiego W. Lauri wykonawcy bulli papieskiej *Vixdum Poloniae unitas*, określający granice diecezji (11 XI 1925 r.)

MACIEJ MAJERCZAK (23 II 1800, Stara Wieś – 25 IX 1870, Kielce), syn Wojciecha i Marii Varadzy; 6 I 1818–1820 Seminarium Duchowne w Kielcach; od 28 X 1820 stypendysta na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Warszawskiego; 29 VI 1823 święcenia kapłańskie w Warszawie; 1823–1834 profesor teologii dogmatycznej i hermeneutyki w kieleckim seminarium; 1832 proboszcz w Stopnicy; od 1841 rektor Seminarium Duchownego w Kielcach i wykładowca teologii pastoralnej na tejże uczelni; po rezygnacji biskupa L. Łętowskiego, uznany 5 V 1848 przez Komisję Rządową Spraw Wewnętrznych i Duchowych administratorem diecezji kielecko-krakowskiej; 13 I 1849 zatwierdzony przez rząd; 16 VI 1849 mianowany przez papieża Piusa IX wikariuszem apostolskim części diecezji krakowskiej w Królestwie Polskim; 27 IX 1862 prekonizowany na tytularne biskupstwo Jerycho; święcenia biskupie 14 grudnia w Warszawie z rąk arcybiskupa warszawskiego Zygmunta Szczęsnego Felińskiego.

Bulla nominacyjna dla bpa Macieja Majerczaka (27 II 1862 r.) – sygn. Pergaminy 70

Dekret nominujący bpa Jana Jaroszewicza na stanowisko Administratora Apostolskiego diecezji kieleckiej

Legenda

- ⊕ Stolica diecezji (1925)
- + Kolegiaty (1805-1818)
- Stolica dekanatów (1805-1818)
- — — — — — (1958)
- Inne miejscowości
- Podział diecezji (1818)
i granice z diec. sandomierską
(1892-1925)

Granice diecezji w latach 1818–1882

Legenda

- ⊕ Stolica diecezji (1925)
- + Kolegiaty (1805-1848)
- Stolica dekanatów (1805-1848)
- — — — — — (1958)
- Inne miejscowości
- Granice diecezji (1882-1925) z diecezją

Granice diecezji w latach 1882–1925

Granice diecezji w latach 1925–1991

Diecezja kielecka od 1991 r.

Synody Diecezjalne

I Synod Kielecki

I Synod Kielecki odbył się w 1927 r. Dekret zwołania synodu diecezjalnego wydał biskup Augustyn Łosiński 9 maja 1927 r. Promotorem synodu był ks. Zygmunt Pilch, a jego pomocnikiem i zastępcą ks. Adam Błaszczyk. W dniu 28 czerwca tegoż roku biskup Augustyn Łosiński zatwierdził regulamin synodalny.

Uczestnicy synodu obradowali w kieleckiej katedrze. Łącznie odbyły się trzy sesje: pierwsza – 5 lipca, druga – 6 lipca, trzecia – 7 lipca.

Uroczyste zakończenie synodu nastąpiło 7 lipca 1927 r. Statuty synodalne zostały podzielone na następujące części: o duchowieństwie, o zakonnikach, o wierze i obyczajach, o sakramentach, o kulcie Bożym, o nauczaniu prawd wiary, pasterska, o beneficjach i dobrach kościelnych.

II Synod Kielecki

Po drugiej wojnie światowej stanęły przed Kościołem kieleckim nowe zadania. II Synod Diecezjalny został zorganizowany przez biskupa Czesława Kaczmarka w 1958 r. Dekret zapowiadający zwołanie synodu biskup ogłosił 14 września 1958 r., podkreślając, że jego celem jest dążenie „do ujednoczenia, scalenia i zaktualizowania prawodawstwa diecezjalnego, mającego być fundamentem odnowienia i umocnienia postawy religijno-moralnej wśród duchowieństwa i wiernych”.

Pierwotnie obrady planowano na 28 i 29 października 1958 r., jednak z powodu śmierci papieża Piusa XII przesunięto je na 16 i 17 grudnia 1958 r. Statuty synodu zostały podzielone na następujące części: prawo osobowe, wiara i obyczaje – nauczanie religijne i kierownictwo duszami, sakramenty święte i błogosławieństwa, miejsca święte, posty, służba Boża, urzędy, beneficja i majątek kościelny, prawo procesowe, prawo karne. Ponadto włączono do uchwał statuty i instrukcje dotyczące spraw: artystyczno-budowlanych, śpiewu i muzyki kościelnej, chórów kościelnych i organistów, zakrystianów, grabarzy, duchowieństwa.

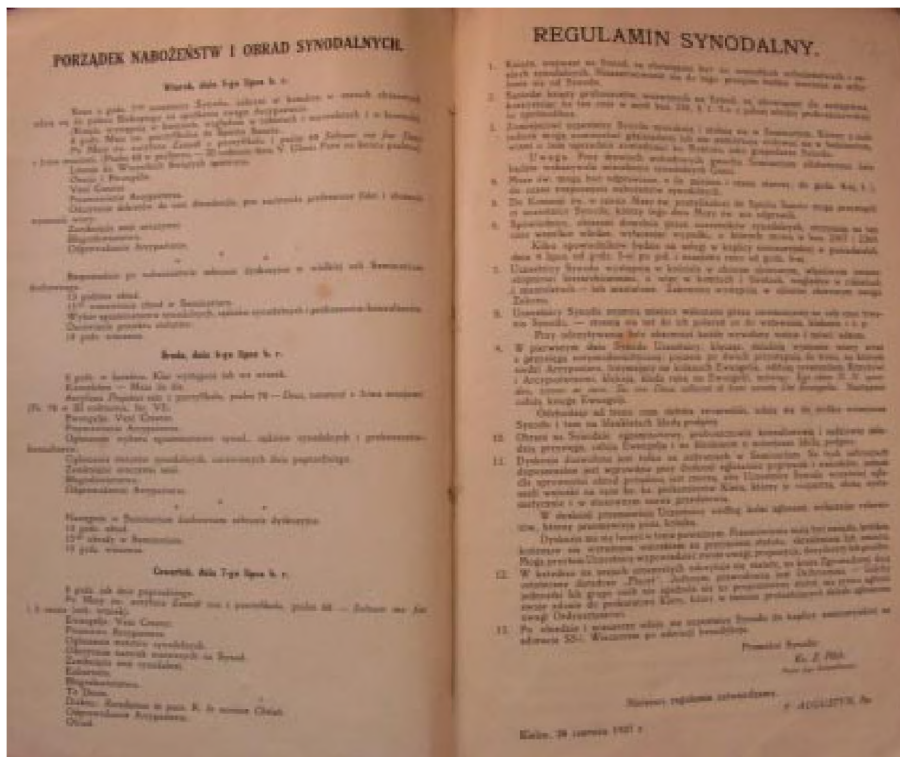
III Synod Kielecki

Uchwały II Synodu Kieleckiego miały obowiązywać w diecezji od Wielkanocy 1959 r. Tymczasem Jan XXIII w styczniu 1959 r. zapowiedział zwołanie II Soboru Watykańskiego. Odnowa soborowa niosła ze sobą istotne zmiany w prawodawstwie kościelnym. Powstała potrzeba uporządkowania posoborowego prawodawstwa diecezji kieleckiej, co łączyło się z inicjatywą organizo-

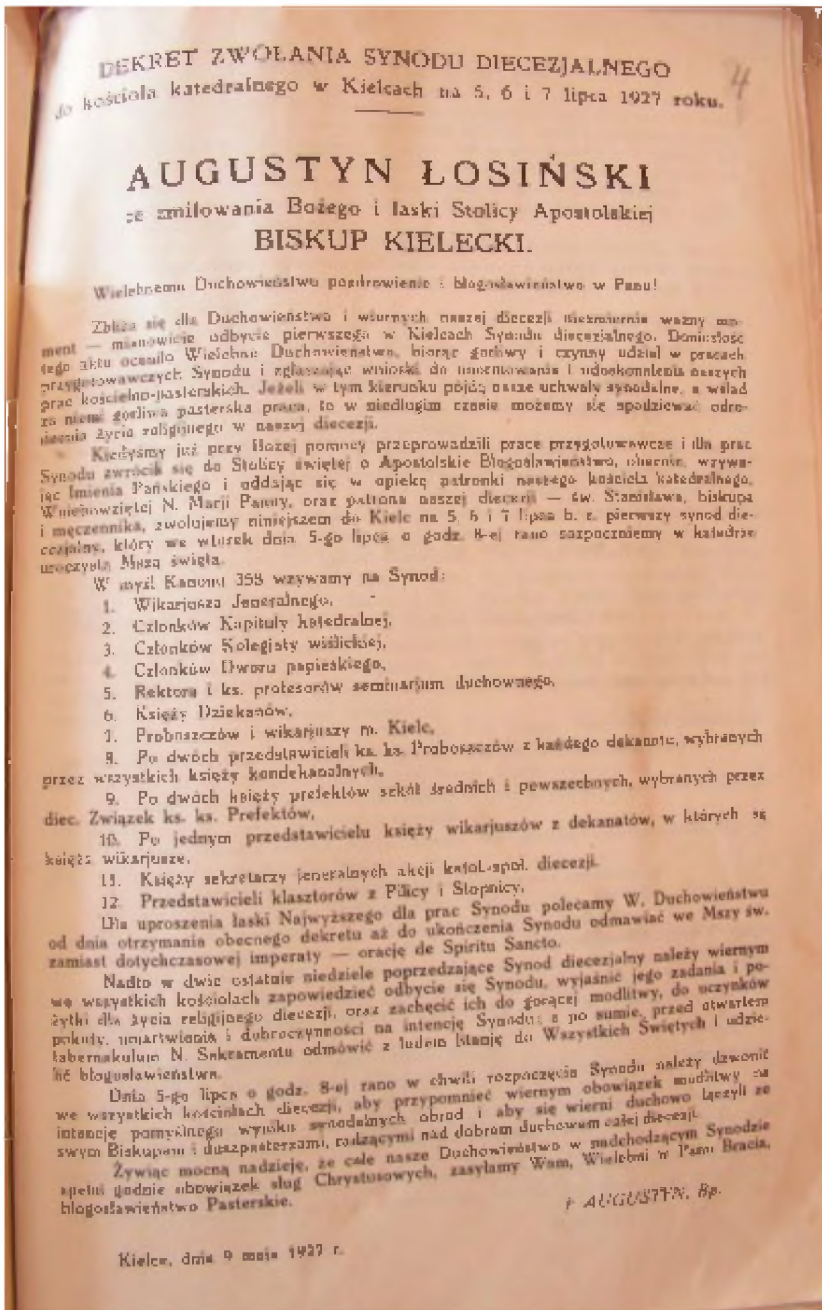
wania nowego synodu diecezjalnego. Decyzję zwołania III Synodu Kieleckiego – który „na wzór Soboru Watykańskiego II chce być synodem duszpasterskim” – ogłosił w liście pasterskim biskup Stanisław Szymecki 15 grudnia 1983 r.

Synod rozpoczął się 1 stycznia 1984 r. Jego promotorem został ks. Edward Szafrowski. Łącznie przeprowadzono sześć roboczych sesji plenarnych. Ostatnia, siódma sesja miała szczególnie uroczysty charakter. Odbyła się 3 czerwca 1991 r. z udziałem Papieża Polaka, który w tym czasie odbywał IV pielgrzymkę do Ojczyzny. Janowi Pawłowi II zostały wręczone uchwały synodalne.

III Synod Diecezjalny zaowocował dokumentami zgrupowanymi wokół tematów: wspólnota Kościoła kieleckiego, posługa nauczania, posługa uświęcania, posługa pasterzowania. Jak pisał Ojciec Święty: „Kończący się Synod jest początkiem wielkiego wysiłku całej diecezji. Kościół kielecki staje zatem przed nowym etapem pracy, który wyznacza dokument końcowy Synodu, zawierający wskazania i uzasadnienia postaw chrześcijańskich oraz zachętę do ich realizacji”.

Plan obrad i regulamin I Synodu Diecezjalnego

Dekret bpa Augustyna Łosińskiego zwołujący I Synod Diecezjalny

BISKUP KIELECKI
Nr OR-25/58

O d p i s

Kielce, dn. 21 listopada 1958r.

D E K R E T

Nawiązując do Naszego dekretu o zwołaniu Drugiego Synodu Diecezji Kieleckiej Nr OR-17/58 z dn. 14 września 1958 roku oraz pisma Kurii Diecezjalnej Nr OR-20/58 z dn. 21.X.1958 r., ustalono termin odbycia wymienionego Synodu na dni 16 i 17 grudnia bieżącego roku, po III Niedzieli Adwentu. Synod rozpocznie się we wtorek dnia 16 grudnia o godz. 8 pontyfikalną Mszą św. w Katedrze Kieleckiej.

Kapłanów, wezwanych do uczestnictwa w Drugim Synodzie Diecezji Kieleckiej, zapraszamy do Kielc w oznaczonym terminie i miejscu.

Kielce, dnia 21 listopada 1958 roku.

(n.p.) /-/ + Czesław Kaczmarek

BISKUP KIELECKI

/-/ Ks. E. Muszyński

Embelerz Kurii

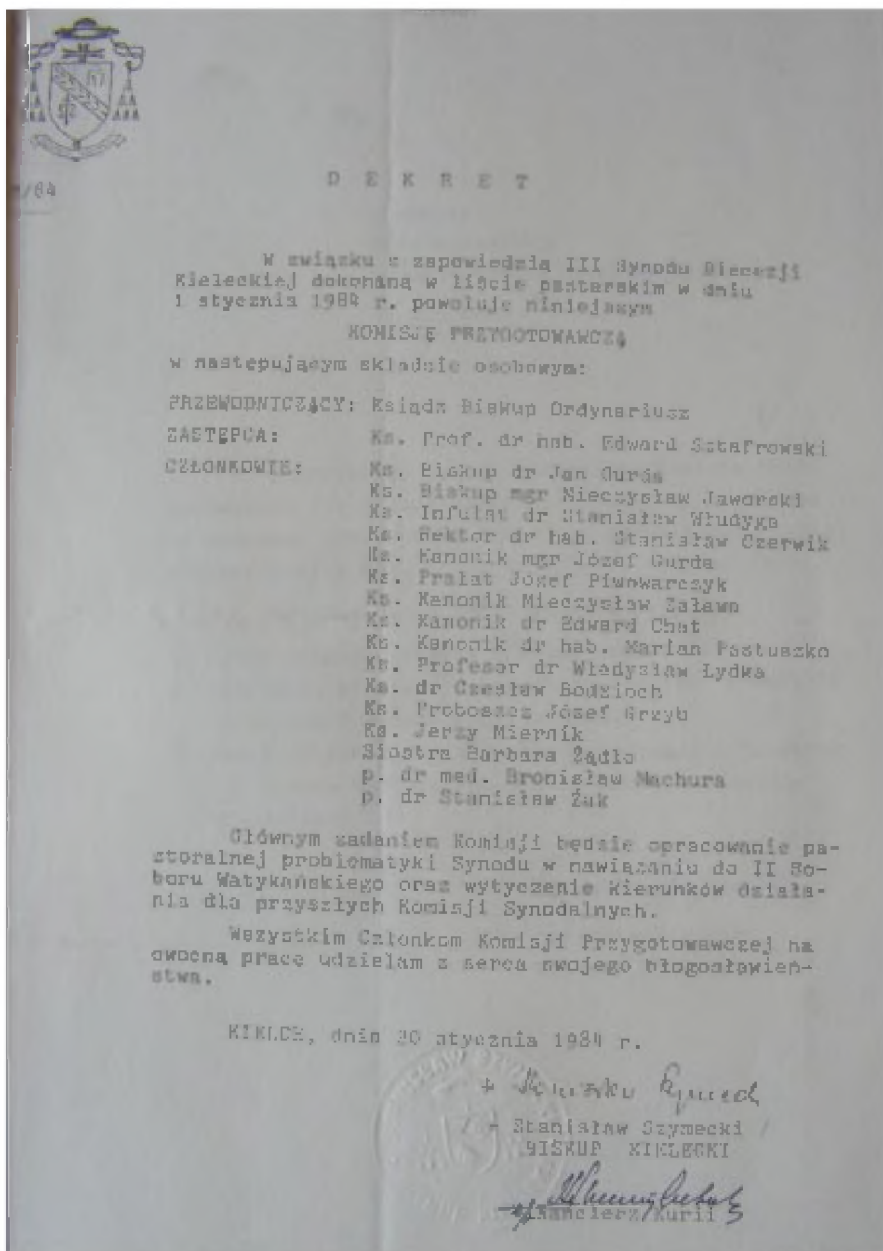
Kuria Diecezjalna przesyła powyższy odpis do wiadomości i wykonania.

Kielce, dnia 21 listopada 1958 r.

Ks. E. Muszyński
Embelerz Kurii

II Synod Diecezjalny (od lewej: bp J. Jaroszewicz, bp Cz. Kaczmarek, ks. inf. B. Kielb).

Decret bpa Stanisława Szymbekiego powołujący Komisję Przygotowawczą III Synodu Diecezji Kieleckiej

Otwarcie III Synodu Diecezjalnego w katedrze kieleckiej

III Synod Diecezjalny (od lewej: ks. prof. E. Szafrowski, bp J. Gurda, bp S. Szymecki, bp M. Jaworski, bp P. Skucha)

Księża z diecezji kieleckiej, którzy zginęli w wyniku prześladowań hitlerowskich

Ks. Władysław Białek – proboszcz par. Kuczków; zginął w Oświęcimiu w 1943 r.

Antoni Braunschweig CMO – zginął w Warszawie w 1944 r.

Ks. Karol Cepiel – wikariusz par. Kazimierza Wielka; zginął w Dachau w 1942 r.

Ks. Zygmunt Cieślik – wikariusz par. Trójcy Świętej w Jędrzejowie; zginął w Dachau w 1942 r.

Ks. Jan Francuz – proboszcz par. Konieczno; zginął w Dachau w 1942 r.

Ks. Walery Kozłowski – proboszcz par. Krzcięcice; zginął w Majdanku w 1943 r.

Ks. Franciszek Mazurek – profesor Seminarium Duchownego w Kielcach; zginął w Dachau w 1942 r.

Ks. Wojciech Michałowicz – salezjanin, proboszcz par. Podwyższenia Krzyża Świętego w Kielcach; zginął w Dachau w 1942 r.

Ks. Feliks Nowacki – proboszcz par. Bieliny; zginął w Oświęcimiu w 1942 r.

Ks. Marian Pankowski – proboszcz par. Janina; zginął w Buchenwaldzie w 1944 r.

Bł. ks. Józef Pawłowski – rektor Seminarium Duchownego i proboszcz par. katedralnej w Kielcach; zginął w Dachau 1942 r.

Jan Poncyłjusz CMO – zginął w Jastrzębiu w 1944 r.

Dkn Adam Różalski – zginął w Pińczowie w 1939 r.

Ks. Stanisław Sadowski – wikariusz par. Grzymałków; zginął w Oświęcimiu w 1942 r.

Ks. Józef Swędziol – wikariusz par. Leszczyny; zginął w 1942 r.

Ks. Antoni Walocha – kapelan WP, proboszcz par. Mstyczów; zginął w 1945 r.

Księża represjonowani przez władze komunistyczne (po 1945 r.)

Ks. Piotr Banach – proboszcz Stopnicy – aresztowany w 1950 r., skazany w 1951 r. za „szepetaną propagandę”; sąd drugiej instancji zwolnił go w 1951 r.

Ks. Romuald Błaszczakiewicz – proboszcz par. Św. Wojciecha w Kielcach i wykładowca w kieleckim WSD – aresztowany w 1952 r. i skazany na 15 lat więzienia w związku z procesem bpa Kaczmarka, uwolniony w 1956 r.

Ks. Jan Danilewicz – aresztowany w związku z procesem bpa Kaczmarka w 1951 r., w 1953 r. skazany na 10 lat więzienia za szpiegostwo, próbę obalenia ustroju ludowego itp., uwolniony w 1957 r.

Ks. Józef Dąbrowski – redaktor „Współczesnej Ambony” – aresztowany w 1952 r. w związku z procesem Aneks

bpa Kaczmarka, zwolniony w 1955 r.

Ks. Zbigniew Gadomski – wikariusz w Wolbromiu – w związku z istnieniem na jego parafii tajnej organizacji „Armia Podziemna” aresztowany w 1950 r., uwolniony dopiero w 1960 r.

Ks. Jan Jaroszewicz – od 1949 r. wikariusz generalny, w 1951 r. został aresztowany razem z bp. Cz. Kaczmarkiem, zwolniono go dopiero w 1955 r., od 1967 r. do śmierci w 1980 r. był bp ordynariuszem diec. kieleckiej.

Ks. Antoni Kowalski – proboszcz Szczekocin – w związku z jego sprzeciwem z powodu przejmowania szkół przez Towarzystwo Przyjaciół Dzieci aresztowany w 1950 r., zwolniony w 1951 r.

Ks. Tadeusz Marchaj – wikariusz par. Gnojno – aresztowany w 1951 r., w 1952 r. skazany na 3 lata, zwolniony w 1953 r.

Ks. Eugeniusz Nawrocki – proboszcz par. w Drużykowie – aresztowany w 1952 r. za przynależność do AK w czasie wojny, skazany na 8 lat, zwolniony w 1954 r.

Ks. Piotr Oborski – proboszcz par. Wolbrom – w związku z istnieniem na jego parafii tajnej organizacji „Armia Podziemna” został aresztowany w 1950 r., skazany na dożywocie, zmarł w 1952 r. w więzieniu w Rawiczu.

Ks. Mieczysław Paciej – w 1945 r. skazany za przynależność do NSZ na 5 lat, zwolniony po 2 latach.

Ks. Henryk Peszko – wikariusz katedry i notariusz w Kurii Diecezjalnej w Kielcach – aresztowany w 1952 r. w związku z procesem bpa Kaczmarka, zwolniony w 1955 r.

Ks. Stanisław Połetek – od 1948 r. wikariusz katedralny – aresztowany w 1948 r. uciekł, aresztowany ponownie w 1950 r., zwolniony w 1952 r.

Ks. Mieczysław Połoska – od 1948 r. dyrektor i administrator Diecezjalnego Domu w Dobromyślu – aresztowany na krótko w 1947 r. i drugi raz w związku z procesem bpa Kaczmarka w 1951 r., skazany na 4 lata, wyszedł po trzech.

Ks. Józef Rybczyk – od 1950 r. wykładowca na KUL-u – aresztowany w 1952 r. w związku z procesem bpa Kaczmarka, zwolniony w 1954 r.

Ks. Stanisław Ryńca – wikariusz w Busku Zdroju – aresztowany w 1950 r., w 1951 r. skazany na 7 lat za przynależność do WiN, zwolniony w 1954 r.

Ks. Stefan Rzemieniec – proboszcz w Biechowie – aresztowany za przynależność do organizacji „Służba Wolnej Polsce” w 1948 r., w 1949 r. skazany na 6 lat, zwolniony w 1950 r.

Ks. Szczepan Sobalkowski – rektor Wyższego Seminarium Duchownego w Kielcach w latach 1945–1958 – aresztowany w 1950 r. w związku z przynależnością podczas okupacji niemieckiej do NSZ; po raz drugi aresztowany w 1951, w 1954 r. skazany na 7 lat więzienia za współpracę z „ośrodkiem antypaństwowym prowadzonym przez bpa Kaczmarka, podburzanie wiernych przeciw ZSRR, wychowywanie kleryków przeciw ustrojowi, ukrywanie funduszy WSD w walucie obcej i złocie”, zwolniony w 1956 r.; w 1957 r. został bp. pomocni-

czym diec. kieleckiej.

Ks. Franciszek Tomczyk – proboszcz na Baranówku w Kielcach – aresztowany w 1951 r. w związku z procesem bpa Kaczmarka, skazany na 6 lat, zwolniony w 1954 r.

Ks. Władysław Widlak – był prokuratorem w kieleckim WSD – aresztowany w 1951 r. w związku z procesem bpa Kaczmarka, zwolniony po 4 latach.

Ks. Roman Zelek – proboszcz katedry w Kielcach – aresztowany w 1952 r. w związku z procesem bpa Kaczmarka, zwolniony po trzech latach.

Stowarzyszenie Wzajemnej Pomocy Kapłanów Diecezji Kieleckiej

W 1906 r. w celu zapewnienia należytej opieki starszym i chorym księżom na zebraniu przedstawicieli dekanatów pod przewodnictwem ks. oficjała Franciszka Brudzyńskiego powołano do istnienia Stowarzyszenie Wzajemnej Pomocy Kapłanów Diecezji Kieleckiej.

W 1907 r. w zakupionych budynkach w pobliżu kościoła pod wezwaniem św. Wojciecha opiekę nad pierwszymi księżmi przejęły siostry Miłosierdzia św. Wincentego á Paulo. Pierwszym kuratorem tego domu był ks. Wincenty Zamojski. Natomiast od 1906 do aż 1938 r. był nim ks. Jan Białecki.

Po przerwie związanej z pierwszą wojną światową, stowarzyszenie w 1920 r. uchwaliło regulamin dla księży emerytów. Zaś w latach 1925–1929 zbudowany został nowy dom, który poświęcił ks. bp Augustyn Łosiński. Wtedy również pojawiła się nazwa Dom Księża Emerytów. Statut zaś stowarzyszenia został zatwierdzony przez Urząd Wojewódzki w Kielcach w 1933 r.

W latach drugiej wojny światowej księża emeryci mieszkali w prywatnym domu, aby w 1945 r. powrócić do Domu Księża Emerytów. W międzyczasie opiekę nad domem przejęły siostry sercanki, a następnie siostry bezhabitowe „platerki”, siostry z Sewerynowa i w końcu siostry albertynki. Gdy jednak pojawiła się potrzeba rozbudowy domu, za zgodą ks. bp Jana Jaroszewicza w już w 1972 r. ukończono realizację tego projektu.

Obecnie następuje kolejna rozbudowa Domu Księża Emerytów za zgodą ks. bpa Kazimierza Ryczana.

Gimnazjum im. św. Stanisława Kostki i Seminarium Nauczycielskie Żeńskie im. św. Królowej Jadwigi

Biskup kielecki Augustyn Łosiński powołał w 1923 r. do istnienia Towarzystwo Opieki nad Gimnazjum Katolickim w Kielcach (od 1933 przekształcono je w Towarzystwo Szkoły Katolickiej w Kielcach). Działalność Towarzystwa zaowocowało powstaniem Gimnazjum im. św. Stanisława Kostki, które zaczęło

funkcjonować już 1 września 1923 r.

Gdy w 1927 r. gimnazjum przeniosło się do nowych budynków, dotychczasowe pomieszczenia zaadaptowano na użytek powstałego wówczas Seminarium Nauczycielskiego Żeńskiego im. św. Królowej Jadwigi (taka nazwa pojawia się od 1930 r.). Przy nim powstała w 1928 r. najpierw 4-klasowa szkoła ćwiczeń, a od 1930 r. 6-klasowa szkoła powszechna. W związku z likwidowaniem seminariów nauczycielskich od 1932 r., Towarzystwo Szkoły Katolickiej powołało na początku roku szkolnego 1933/1934 żeńskie Gimnazjum im. Królowej Jadwigi zamiast dotychczasowego Seminarium Nauczycielskiego.

Po okresie okupacji hitlerowskiej (podczas której, oczywiście, szkoły nie funkcjonowały) wznowiły one swą działalność w lutym 1945 r. Jednakże władze komunistyczne we wrześniu 1949 r. zlikwidowały Gimnazjum im. św. Stanisława Kostki (z czasem rozpoczęło tam działalność V Liceum Ogólnokształcące im. ks. Piotra Ściegiennego). Zaś w 1960 r. zamknięto żeńskie szkoły katolickie.

W styczniu 1990 powołano do życia w Kielcach Towarzystwo Szkoły Katolickiej. Dzięki jego staraniom w 1997 r. rozpoczęły działalność: Katolicka Szkoła Podstawowa oraz Katolickie Liceum Ogólnokształcące.

Wizyta papieża Jana Pawła II w Kielcach

Podczas swojej IV pielgrzymki do Polski Jan Paweł II odwiedził diecezję kielecką. Do diecezji przybył papież 3 czerwca. Na stadionie lekkoatletycznym na Pakoszu witali Ojca Świętego biskup kielecki – Stanisław Szymecki, biskupi pomocniczy: Jan Gurda, Mieczysław Jaworski i Piotr Skucha, a także przedstawiciele władz lokalnych: wojewoda Józef Płoskonka i prezydent miasta Robert Rzepka.

Następnie udał się Jan Paweł II do katedry kieleckiej, gdzie uroczystie dokonał w obecności duchowieństwa i delegacji zespołów synodalnych zamknięcia III Synodu Diecezjalnego, spotkał się też następnie z przedstawicielami zakonników i zakonnic z całej Polski na placu Jana Pawła II przed katedrą.

Następnie nastąpiła najważniejsza część wizyty Ojca Świętego w diecezji kieleckiej, czyli Msza święta na lotnisku w Masłowie z udziałem około 400 tysięcy wiernych. Papież w homilii przypominał o obowiązkach płynących z IV przykazania Dekalogu. Dokonał też koronacji obrazu Matki Bożej Łaskawej. Po zakończeniu liturgii papież udał się do Pałacu Biskupów Krakowskich, gdzie mieści się Muzeum Narodowe. Na koniec dnia Jan Paweł II spotkał się w Wyższym Seminarium Duchownym z księżmi profesorami i klerykami. Gościa podejmował rektor seminarium – ks. prof. dr hab. Stanisław Czerwik.

Noc spędził papież w rezydencji Biskupa Ordynariusza. Następnego dnia nastąpiło pożegnanie na stadionie na Pakoszu i papież odleciał do Radomia.

Powitanie Jana Pawła II na stadionie w Kielcach

Zakończenie III Synodu Diecezjalnego w katedrze kieleckiej